

lését és hangjából kiéreztem azt a csábító remegést, amellyel megejtette azt az embert, aki másnak a hítvese.”

□ „Elég. Hallgasson. Ez aljasság.”

□ „Nem asszonyom. Nem hallgatok és ha százszor is aljasságnak tartja kémkedésemet, mégis megmondom önnek, hogy ezután mindig örködni fogok és ha csak a legcsekélyebb jelét látom a csábításnak, akkor megmutatom, hogy milyen kérlelhetetlen ellenség vagyok. Megmutatom önnek asszonyom, hogy megmentem annak a másik asszonynak, annak a szent asszonynak a boldogságát.”

□ „Azt hiszem, hogy ön megőrült mester. Vagy talán szerelmes Terkába?”

□ „Nem örültem meg. Nagyon jól tudom, hogy mit teszek és mit akarok. Hogy szerelmes vagyok-e, avagy nem, az tulajdonképpen nem tartozik a dologra.”

Terka mozgást hallott és félrehuzódott az ajtó elől. Hátralépett és meglapult egy vastagabb gerenda mögött, amely a festőállványt tartotta. Odabenn még beszéltek, de ő csak értelemnélküli hangokat hallott és amikor Juliska sietve távozott, az ajtónyíláson kiszűrődő világosság láthatóvá tette arcát, amelyből Terka nem a megbánást, hanem a dacos akarást olvasta.

□

□ Egy órával később a vasúti állomáshoz vezető úton sietve haladt egy fiatal pár. Az asszony karja görcsösen kapaszkodott a férfi jobbábjába. Az asszony Terka, a férfi Fekete Miklós volt. Együtt indultak a bizonytalanságba és előttük lebegett a dicsőség délibábja.

(Vége.)

ÁMON VILMOS.

BOROMISZA TIBOR FESTMÉNYE

A NAGYBÁNYAI KIS PIAC